

Fede Pozuelo: “Sempre demane als meus jugadors que siguin honestos amb el seu treball”

El tècnic del Cibo Llíria assenyala que arribar als *play-off* seria un gran premi per a l'equip encara que advertix que el final de lliga serà molt complicat

Fede Pozuelo va arribar al Llíria la temporada passada en una difícil situació per a l'equip i va aconseguir conduir-lo a la permanència.

Enguany, el tècnic del conjunt edetà ha forjat un grup amb caràcter que està molt prop d'aconseguir la classificació per als *play-off* d'ascens.

Tota una mostra de la vàlua d'un entrenador que sap traure el millor dels seus jugadors. I és que l'equip d'enguany recorda en molts moments l'urpa que sempre va caracteritzar al bàsquet edetà.

-Què va passar a Sevilla?

-Els canvis no van anar bé i la gent que va eixir de la banqueta no ho va fer amb la mateixa intensitat. A partir d'ací, ells ens van agafar i el base Bustamante ens dominà totalment el partit. Va ser un partit de bàsquet amb dos equips que estàvem en una bona ratxa i al final un acaba controlant a l'altre.

-S'havien disparat en excés les expectatives

després d'haver guanyat quatre partits seguits?

-Enganxar una ratxa de quatre partits no és res senzill. I en una lliga tan igualada com la nostra és menys fàcil encara. Veure a més de dos equips aconseguir ratxes així és molt difícil, perquè cada partit costa molt guanyar-lo. Les expectatives a principi de temporada, segons deia molta gent, eren que érem un equip de lliga EBA de mitat taula. I ara estem en llocs de *play-off*. Hem complert amb escriure les expectatives que tenia molta gent.

-I arriba el Calp, un rival que es juga la permanència.

-Estos tres últims partits seran molt complicats per a tots. Tot el món s'està jugant alguna cosa, a excepció de La Laguna que té assegurat el seu lloc. La permanència, ficar-se en els *play-off*, assegurar-se el factor pista, tots tenen les seues ansietats i seguirà així fins al final. El Calp és un equip que està fet a base de talonari per a jugar *play-off* d'ascens, però ve com ve, amb moltes

urgències i necessita guanyar ací.

-Les claus del xoc?

-Que totes les coses que hem fet bé durant gran part de la temporada siguem capaços de fer-les. Controlar el ritme del partit, que estiguem durs arrere i sapiem tancar els seus focus importants d'anotació, i que després explotem els punts dèbils de la seua defensa.

-Quins càlculs vos manegeu per a aconseguir la classificació?

-Guanyar un partit més que el Caja San Fernando o els mateixos que ells. És una llàstima no haver guanyat allí perquè estaríem pràcticament en *play-off*. Nosaltres tenim dos partits en casa i ells

dos fora, i hauríem de fer valdre este avantatge. Encara que està tot en l'aire perquè el factor pista amb el que es juguen els equips no és tan important.

-Classificar-se, és una obligació o seria un premi?

-Per descomptat que un premi per a l'equip, per al treball del grup, l'afició i la directiva. Si ens ho prenguérem d'una altra manera, no seríem fidels al que pensàvem a principi de temporada. Crec que tots érem conscients que amb el pressupost que teníem, amb jugadors que vénen d'EBA majoritàriament, l'objectiu era no passar compromisos a final de temporada. Això ja està aconseguit i tot el que vinga ara serà un premi per a l'equip.

-I si l'equip no haguera patit lesions en moments clau, estaria més amunt?

-Això són elucubracions que no té molt de sentit fer ara. Mai se sap però el que està clar és que la realitat de l'equip és la que és, i encara així crec que hem fet una gran temporada.

-En el teu segon any ací, com et sents?

-Molt còmode. És cert que quan les coses van ben sempre és més fàcil estar a gust. Estic prop de casa i per a un entrenador

mai és fàcil açò. Llavors, quan açò ocorre i encimbelles guanyes és la llet.

-En un lloc com Lliria, amb una llarga tradició de bàsquet i amb molta gent que entén d'este esport, les coses són més o menys fàcils per a un entrenador?

-Això de tindre tants entrenadors en la grada és una cosa al que ja estàs un poc acostumat. He estat en Ferrol on també hi ha molta tradició. Quan firmes el teu contracte ja saps que la lletra xicoteta diu que hi ha un muntó d'entrenadors que no estaran d'acord amb el que fas. És una cosa que ja tinc assumit. Estar en un lloc com Lliria el bo és que saps que hi ha gent en el pavelló, que jugues amb un bon ambient que també es viu en la ciutat i la gent parla de bàsquet. Per a mi això és el més important.

-Què li demanes sempre a un jugador?

-Que siga honest amb el seu treball. Que faça sempre el màxim que pugua fer en cada moment, encara que està clar que en cada moment els límits de cada un són diferents.

-Existix a vegades entre l'entrenador i els jugadors eixa relació pare-fill?

-No crec que es tinga una relació d'amistat amb els jugadors. És cert que

a vegades amb algun jugador pels anys que el coneixes, pots arribar a tindre una relació més pròxima. Però la relació pare-fill no la veig. L'entrenador és el cap i els jugadors els subordinats, i no hi ha més històries. És com les empreses on està el cap i els empleats, la qual cosa no vol dir que pugua haver-hi una bona relació. Però un ha de manar i els altres obeir perquè si no, no funcionen les coses.

-El dilluns se celebra la romeria de Sant Vicent, coneixes alguna cosa de la festa?

-Sé que és un dels patrons de la ciutat i la gent va eixe dia fins a l'ermita. Jo també sóc d'un poble on se celebra una romeria i sé l'important que és per als pobles estes coses. A mi m'agrada involucrar-me en les tradicions i coses que es viuen la ciutat. Així que m'agradarà veure com és la festa.

-I a veure si ens tira una mà Sant Vicent per a ficar-nos en els play-off.

-Tant de bo.

-Un jugador i un equip.

-Destacaria dos jugadors, Juanito Corbalán, que era l'espill que jo tenia quan jugava, i el millor base que hi ha hagut en tota la història, "Magic" Johnson. I com a equip, després dels èxits d'enguany, la selecció espanyola.